

पोखरापत्र

Pokharapatra National Daily

राष्ट्रिय दैनिक

रु. १५ मा
कलर मिजिटिङ कार्ड
साथै
तुरुन्त व्यालेण्डर प्रस्तक,
स्मारिका आदि छपाई गर्नु परेमा
सम्पर्क:
०६९-५७०६५९, ८८५६०७५५५५

वर्ष २६

अद्यक ११०

श्रेणी क्षेत्रीय 'क'

२०८२ बैशाख २० गते शनिवार

३ May 2025

पृष्ठ ४

मूल्य रु. ५।-

सशस्त्र प्रहरी बल विपद् उद्धारमा अब्बल बन्दै गएको छ : गृहमन्त्री लेखक

पोखरापत्र संचादकाता

मनाड, १९ बैशाख

गृहमन्त्री गोप्ता लेखकले होको स्थानमा हुने विपद्मा उद्धार र सीमा सुरक्षामा सशस्त्र प्रहरी बल अब्बल बन्दै गएको बताउनुभएको छ।

श्रुत्वार आयोजित सशस्त्र प्रहरी बल नेपाल पर्वतीय उद्धार तालिम शिक्षालयबाट प्रशिक्षित प्राशिक्षार्थीको दीक्षान्त समारोहमा उहाँले विपद्मा उद्धार गर्ने कार्यले देश तथा विदेशका मानिसको विश्वास र भरोसा बढाउँदै गएको बताउनुभएको हो। गृहमन्त्री लेखकले भनुभयो, "सीमा सुरक्षा, विपद्माट मानिस आक्रान्त भएको अवस्थामा सशस्त्र प्रहरीले खेल्ने भूमिका र योगदान सराहीय छ। यही योगदानले सशस्त्र प्रहरी भरोसायोग बनेको छ। यसलाई थप उत्कृष्ट बनाउन लाग्नपेका छौं।" उहाँले मनाड स्वर्वको आभास गर्ने पर्यटकीय क्षेत्र भएकाले यहाँ हुने पर्वतीय

जोखिम उद्धारमा सशस्त्रले सहयोग पुऱ्याउने गरी प्रशिक्षित गरिएकाले आगामी दिनमा स्थानीयका साथै पर्यटकलाई सहज हुने विश्वास व्यक्त गर्नुभयो। विश्वको जोखिमयुक्त प्रहरीले गृहमन्त्री लेखकले भन्दै गृहमन्त्री सुरक्षित बनाउन थप महत्वपूर्ण भूमिका निर्वाह गर्ने विश्वास छ। विश्वको आकर्षणको केन्द्र मनाडको पर्यटन प्रवर्धनका लागि यात्रा सुरक्षित बनाउँदै पर्यटक आगमनलाई वृद्धि गर्न लाग्नुपर्छ।" सशस्त्र प्रहरी महानीरक्षक राजु अर्यालले उच्च पहाडी र हिमाली क्षेत्रमा हुने गरेका विपद् तथा जोखिममा उपस्थिति थियो।

यस तालिमले जिम्मेवारी थप भएको बताउनुभयो। उहाँले जल उद्धारलाई जस्तै पर्वतीय उद्धारलाई प्राथमिकताका साथ अगाडि बढाउन आवश्यक रहेको धारणा राख्नुभयो। अर्यालले भन्नुभयो, "सुरक्षाको प्रत्याभूतिले नै पर्यटक आगमनमा वृद्धि गराउन सकिन्छ।" गोताखोरलाई जसरी उद्धारमा जुटेका सशस्त्र प्रहरीलाई जस्तै पर्वतीय उद्धारमा खाटिने प्रहरीलाई पनि सेवासुविधा सम्पन्न गर्न आवश्यक व्यवस्थापन गरि नुपर्छ। सरकारबाट व्यवस्थापन नहुँदासम्म कल्याणकारी कोषबाट भए पनि उद्धारमा खाटिने सशस्त्र प्रहरीलाई रु १ एक हजार भत्ताको प्रबन्ध गरिने छ।" शिक्षालयबाट ४५ जना दीक्षित भएका केन्द्र मनाडको पर्यटन प्रवर्धनका लागि यात्रा सुरक्षित बनाउँदै पर्यटक आगमनलाई वृद्धि गर्न लाग्नुपर्छ।" सशस्त्र प्रहरी महानीरक्षक राजु अर्यालले उच्च पहाडी र हिमाली क्षेत्रमा टेकबहादुर गुरुडलगायतको उपस्थिति थियो।

पोखरा अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थल निर्माणको क्रममा भएको आर्थिक अनियमितताको छानविन गर्ने माओबादी केत्रका महासचिव गुरुङको माग

पोखरापत्र संचादकाता

पोखरा, १९ बैशाख

नेकपा माओबादी केन्द्रका महासचिव एवं पूर्व मन्त्री देव गुरुङले पोखरा अन्तर्राष्ट्रिय विमानस्थल निर्माणको क्रममा भएको आर्थिक अनियमितताको विषयमा न्यायिक छानविन गर्ने माग गर्नु भएको छ।

प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाले शुक्रबार पोखरामा आयोजनाप्रेरको पत्रकार भेटघाट कार्यक्रममा बोल्दै महासचिव गुरुङले पोखरा विमानस्थल निर्माणको क्रममा दुलो रकम आर्थिक हिनामिना भएको संसदीय छानविन समितिले दिएको रिपोर्टको आधारमा अब न्यायिक छानविन गर्ने माग गर्नु भएको हो।

राष्ट्रिय गौरवको योजना जहाँ सरकारले रुपानीमा भएको लगानीमा भ्रष्टचार हुनु निकै दुःख लाने बिषय भएको बताउदै उहाँले पोखरा विमानस्थल निर्माणको क्रममा दुलो रकम आर्थिक हिनामिना भएको संसदीय छानविन समितिले दिएको रिपोर्टको आधारमा अब न्यायिक छानविन गर्ने माग गर्नु भएको हो।

माहासचिव गुरुङले संघीय लोकतन्त्रीका गणनाको रक्षाको निमित र शुसासन दिन आवश्यक भएको बताउदै यस अभियानमा सबैको साथ आवश्यक भएको बताउनु भयो। आफ्नो पार्टीले सदन चल्दा सदनबाट र अन्य समयमा सडकबाट सरकारलाई सकारात्मक ढंगले खबरदारी गर्दै अधिक बढेको जिकर गर्नुभयो।

माहासचिव गुरुङले प्रश्न उठाने लागेको उहाँको तर्क थियो। सहमती र सहकार्य गर्ने परेमा निषेध गर्नुले सिस्टम र राष्ट्रियता माथि प्रश्न उठेको महासचिव गुरुङले जनाउन भयो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की शाखाका अध्यक्ष दीनानाथ बरालको अध्यक्षतामा कार्यक्रम सम्पन्न भएको थियो।

सरकारले सहजीकरण गर्नुपर्नेमा राख्नै देखाउने गरेकोले धैर्य क्षेत्र सरकार प्रति रुप बनेको उहाँको भनाइ थियो। प्रेस सेन्टर नेपाल कास्की

गरिबी र धमिलो पानीमा माछा मार्ने हास्त्रा तेता

युव राज खनाल

शीर्षक पददा पनि दुःख लान सक्छ, किनभने हामी सबै गरिबकै सिमा रेखा भित्र छौं। संसारको गरिबतम मुलुकका हामीलाई यस्ता शीर्षकले अपमान गर्दछ। तैपनि बाध्यतामा यस्ता लेखले हुनेखाने र देश को ढुकुटी मा हाली मुलि जमाउनेहरुको आँखा खुल्लाख की भनेर। गरिबका कुरा नारी गरिबीको मुक्ति सम्भव पनि छैन; भने पनि मलाई लाग्छ। त्यो प्रामिण भेगका गरिब जनताको आँखा भरि आसुका धारा छू। उहरुलाई विहान साभाङ्को छाक पनि कसरी टारी भने पिडाले दिनहुँ सताइहेको हुन्छ। उनीहुँ संग हृदय भरि पिडा र कष्टका व्यथाहरु पनि उनीको छू। अनि मुटु भरि गरिबी र दुःखका कथाहरु संगालेर बाचिरहेका छू। सुखको अनुभती उनीहुँ संग छैन। चाडबाट मा एक सरो नया कपडा फेर्ने र दुई छाक मिठो मसिनो खानु बर्सदिन कुर्न पर्छ। जो विहान सार्थक अर्काको भारी बोकेर छाक टार्ने जमको गर्दछ उसलाई के थाहा हुन्छ सुख कस्तो हुन्छ भनेर? तिनै गरिब जतनाहुँ आज पनि जिबन दुःखमै पिरिलहेको छ। उनीहरुलाई धन पैसा भन्नु पनि थाहा छैन, धनको खोजिमा होइन विहान साभाङ्को छाक कसरी टार्ने भने कुरामा पिरिलहेका छू उनीहुँ। तर जस्तो सुकै दुख कष्ट सहेर भएपनि जिबन गुजारा गरिरहेका छू। अर्काको अधिया गर्नु र भारी नै बोकेर भएपनि पसिनाको धारा चुहाउदै जिबनलाई गुजार गरिरहेकै छू। साहुको जग्गा अधिया गर्नु र भारीको,

कपडाको जोहो गर्नमै उनीहरुको जिबन बितेको पते छैन। उनीहरुको सहाराको भन्नु आधा पेट खाएरे भएपनि धो-धो जिबन गुजारा गरेका तिनै पारखुरा बनेका छू। तर कसैले खोज्दैन गरिबलाई आहारा दिन। गरिब दुखिया भन्नु यस्तै हो। गणनचुम्बी महलको बीच सडक बाट पुर्णिमामा खेल्ने जुनको आलोक निहाली रहेका छू। कल्पनाको सागरमा पौडी खेल्दै यथार्थ धरातलमा तैरे महलमा रमाउनेहरुले उनीहरुको

कोसिस गरिरहेका छू। थाहा छैन यो बेदनाको बादल कहिले सम्म मडारिने हो उनीहरुको मन भित्र? लेखाजोखा नै छैन करि बगेर र बम्छुन उनीहरुको आँसुका धाराहरु कुनै पतै छैन। तर पनि जिबन लाई गन्तव्य उन्मुख डोयाइहेका छू। दूला-उला योजना बनाउन् गरिब अनि काममा लाग्ने तरखर गर्दैन अनायेसै काम लाग्न उनीहरुका हात पाउँहु। किन कि उनीहरुका अगाडी अभावै अभावको पर्खाल अगाडी खडा छ। करि कोसिस गर्दै त्यो पर्खाल भत्काउन तर गरिबलाई टाडा फालन सकिहेका छैन। खोइ किन हो लिसो टाँसिए भई साथ मै टाँसिए आइ दिन्छ। हजारी हिम्मतहरु लाई बढुल्दै मन लाई शान्त पार्ने कोशिश गरेका हुन्छ। यो संसारलाई नियाल्दै जिवनको यथार्थ परिभाषा खोजि हुन थाल्छ। अनि आफै संग पैसाको मूल्य सोध्न बाध्य भएका छू गरिबहरु। फेरी यो गरिबीको जन्जर बाट मुक्त हुने बाटो खोज्छ। तर भेटाउनैन् कै हिँदैन गोरेटा हरु, अनि आफै घनयोरे दुखोको जंगलमा हराएको महसुस गरिरहेका छू। रुच, कराउँ र चिच्चाउँ बिरही भाकामा त्यो बनमा कराउने न्याउली चरीझै। तर गरिबको पिडा बुझिदैने कोहि हुन्दैन सम्पन्नताको सिखर नींगोकोहरु संग, पैसा रुपी समाजले उसको चिक्कार सुनी दिने पनि त कोहि छैन यहाँ। बाध्यता नै बाध्यताले बाधिएको यो गरिबीको जिबन औसिको अध्यारो चिर्ने हिम्मत बोकी हिडेपनि सकिहेका छैन यहाँ। बिहानीको उषारिकरण देखि साँझको गोधुली सम्म परिसनाका धारा बागाउदै तर पनि अभाव बाट मुक्त पाउन सकेका छैन। आफै हात ले आफै पुर्झी ठोकेर आफुले धान्ने नसक्ने सम्पाद्याको भारी बोकी एकान्तमा खोइ के के कल्पीरहेका छू। तर अभावमा बिल्छ गरिबको जिन्दगी। यस्तै यस्तै सम्भाउने विसर्जने कथाहरु संगालेर बाचिरहेका छू। तर तिनै महलमा रमाउनेहरुले उनीहरुको

पिडा लाई एकपटक पछाडी फक्केर हेर्न सकेका छैन। दुःख लागेर आउछ हाम्रा देशका शासकहरु लाई देखेर। विहान साभाङ्को छाक टार्नकै लागि साहुको धराहरु कुनै पतै छैन। तर पनि जिबन लाई गन्तव्य उन्मुख डोयाइहेका छू। त्यो गरिबका कुरा नारी गरिबीको मुक्ति सम्भव पनि छैन; भने पनि मलाई लाग्छ। त्यो प्रामिण भेगका गरिब जनताको आँखा भरि आसुका धारा छू। उहरुलाई विहान साभाङ्को छाक पनि कसरी टारी भने पिडाले दिनहुँ सताइहेको हुन्छ। उनीहुँ संग हृदय भरि पिडा र कष्टका व्यथाहरु पनि उनीको छू। अनि मुटु भरि गरिबी र दुःखका कथाहरु संगालेर बाचिरहेका छू। सुखको अनुभती उनीहुँ संग छैन। चाडबाट मा एक सरो नया कपडा फेर्ने र दुई छाक मिठो मसिनो खानु बर्सदिन कुर्न पर्छ। जो विहान सार्थक अर्काको भारी बोकेर छाक टार्ने जमको गर्दछ उसलाई के थाहा हुन्छ सुख कस्तो हुन्छ भनेर? तिनै गरिब जतनाहुँ आज पनि जिबन दुःखमै पिरिलहेको छ। उनीहरुलाई धन पैसा भन्नु पनि थाहा छैन, धनको खोजिमा होइन विहान साभाङ्को छाक कसरी टार्ने भने कुरामा पिरिलहेका छू उनीहुँ। चाडबाट मा एक सरो नया कपडा फेर्ने र दुई छाक मिठो मसिनो खानु बर्सदिन कुर्न पर्छ। जो विहान सार्थक अर्काको भारी बोकेर छाक टार्ने जमको गर्दछ उसलाई के थाहा हुन्छ सुख कस्तो हुन्छ भनेर? तिनै गरिब जतनाहुँ आज पनि जिबन दुःखमै पिरिलहेको छ। उनीहरुलाई धन पैसा भन्नु पनि थाहा छैन, धनको खोजिमा होइन विहान साभाङ्को छाक कसरी टार्ने भने कुरामा पिरिलहेका छू उनीहुँ। अनि आफै संग पैसाको मूल्य सोध्न बाध्य भएका छू गरिबहरु। फेरी यो गरिबीको जन्जर बाट मुक्त हुने बाटो खोज्छ। तर भेटाउनैन् कै हिँदैन गोरेटा हरु, अनि आफै घनयोरे दुखोको जंगलमा हराएको महसुस गरिरहेका छू। रुच, कराउँ र चिच्चाउँ बिरही भाकामा त्यो बनमा कराउने न्याउली चरीझै। तर गरिबको पिडा बुझिदैने कोहि हुन्दैन सम्पन्नताको सिखर नींगोकोहरु संग, पैसा रुपी समाजले उसको चिक्कार सुनी दिने पनि त कोहि छैन यहाँ। बाध्यता नै बाध्यताले बाधिएको यो गरिबीको जिबन औसिको अध्यारो चिर्ने हिम्मत बोकी हिडेपनि सकिहेका छैन यहाँ। बिहानीको उषारिकरण देखि साँझको गोधुली सम्म परिसनाका धारा बागाउदै तर पनि अभाव बाट मुक्त पाउन सकेका छैन। आफै हात ले आफै पुर्झी ठोकेर आफुले धान्ने नसक्ने सम्पाद्याको भारी बोकी एकान्तमा खोइ के के कल्पीरहेका छू। तर अभावमा बिल्छ गरिबको जिन्दगी। यस्तै यस्तै सम्भाउने विसर्जने कथाहरु संगालेर बाचिरहेका छू। तर तिनै महलमा रमाउनेहरुले उनीहरुको

पिडा लाई एकपटक पछाडी फक्केर हेर्न सकेका छैन। दुःख लागेर आउछ हाम्रा देशका शासकहरु लाई देखेर। विहान साभाङ्को छाक टार्नकै लागि साहुको धराहरु कुनै पतै छैन। तर पनि जिबन लाई गन्तव्य उन्मुख डोयाइहेका छू। त्यो गरिबका कुरा नारी गरिबीको मुक्ति सम्भव पनि छैन; भने पनि मलाई लाग्छ। त्यो प्रामिण भेगका गरिब जनताको आँखा भरि आसुका धारा छू। उहरुलाई विहान साभाङ्को छाक पनि कसरी टारी भने पिडाले दिनहुँ सताइहेको हुन्छ। उनीहुँ संग हृदय भरि पिडा र कष्टका व्यथाहरु पनि उनीको छू। अनि आफै संग पैसाको मूल्य सोध्न बाध्य भएका छू गरिबहरु। फेरी यो गरिबीको जन्जर बाट मुक्त हुने बाटो खोज्छ। तर भेटाउनैन् कै हिँदैन गोरेटा हरु, अनि आफै घनयोरे दुखोको जंगलमा हराएको महसुस गरिरहेका छू। रुच, कराउँ र चिच्चाउँ बिरही भाकामा त्यो बनमा कराउने न्याउली चरीझै। तर गरिबको पिडा बुझिदैने कोहि हुन्दैन सम्पन्नताको सिखर नींगोकोहरु संग, पैसा रुपी समाजले उसको चिक्कार सुनी दिने पनि त कोहि छैन यहाँ। बाध्यता नै बाध्यताले बाधिएको यो गरिबीको जिबन औसिको अध्यारो चिर्ने हिम्मत बोकी हिडेपनि सकिहेका छैन यहाँ। बिहानीको उषारिकरण देखि साँझको गोधुली सम्म परिसनाका धारा बागाउदै तर पनि अभाव बाट मुक्त पाउन सकेका छैन। आफै हात ले आफै पुर्झी ठोकेर आफुले धान्ने नसक्ने सम्पाद्याको भारी बोकी एकान्तमा खोइ के के कल्पीरहेका छू। तर अभावमा बिल्छ गरिबको जिन्दगी। यस्तै यस्तै सम्भाउने विसर्जने कथाहरु संगालेर बाचिरहेका छू। तर तिनै महलमा रमाउनेहरुले उनीहरुको

पिडा लाई एकपटक पछाडी फक्केर हेर्न सकेका छैन। दुःख लागेर आउछ हाम्रा देशका शासकहरु लाई देखेर। विहान साभाङ्को छाक टार्नकै लागि साहुको धराहरु कुनै पतै छैन। तर पनि जिबन लाई गन्तव्य उन्मुख डोयाइहेका छू। त्यो गरिबका कुरा नारी गरिबीको मुक्ति सम्भव पनि छैन; भने पनि मलाई लाग्छ। त्यो प्रामिण भेगका गरिब जनताको आँखा भरि आसुका धारा छू। उहरुलाई विहान साभाङ्को छाक पनि कसरी टारी भने पिडाले दिनहुँ सताइहेको हुन्छ। उनीहुँ संग हृदय भरि पिडा र कष्टका व्यथाहरु पनि उनीको छू। अनि आफै संग पैसाको मूल्य सोध्न बाध्य भएका छू गरिबहरु। फेरी यो गरिबीको जन्जर बाट मुक्त हुने बाटो खोज्छ। तर भेटाउनैन् कै हिँदैन गोरेटा हरु, अनि आफै घनयोरे दुखोको जंगलमा हराएको महसुस गरिरहेका छू। रुच, कराउँ र चिच्चाउँ बिरही भाकामा त्यो बनमा कराउने न्याउली चरीझै। तर गरिबको पिडा बुझिदैने कोहि हुन्दैन सम्पन्नताको सिखर नींगोकोहरु संग, पैसा रुपी समाजले उसको चिक्कार सुनी दिने पनि त कोहि छैन यहाँ। बाध्यता नै बाध्यताले बाधिएको यो गरिबीको जिबन औसिको अध्यारो चिर्ने हिम्मत बोकी हिडेपनि सकिहेका छैन यहाँ। बिहानीको उषारिकरण देखि साँझको गोधुली सम्म परिसनाका धारा बागाउदै तर पनि अभाव बाट मुक्त पाउन सकेका छैन। आफै हात ले आफै पुर्झी ठोकेर आफुले धान्ने नसक्ने सम्पाद्याको भारी बोकी एकान्तमा खोइ के के कल्पीरहेका छू। तर अभावमा बिल्छ गरिबको जिन्दगी। यस्तै यस्तै सम्भाउने विसर्जने कथाहरु संगालेर बाचिरहेका छू। तर त

